

[Levinsen.]

staar meget vel den vanskelige Stilling, som Landbrugets Udøvere i stort Tal er inde i, jeg kender den, og jeg tror, at Landbrugets Arbejdere kender og forstaar denne vanskelige Stilling og er saa meget mere fortrolig med den, som de gennem en Række af Aar har levet under denne vanskelige økonomiske Stilling. Jeg tvivler om, at Landbrugets Arbejdsgivere til Gengæld forstaar, hvor vanskelige de Kaar er, som de gennem en Aarrække har givet Landbrugets Arbejdere at leve under. Det kan jo ikke nytte, at man siger, at Landbrugets Arbejdsgivere gerne vil betale gode Lønninger, thi gennem de gode Aar, der har været for Landbruget, da de havde Evnen dertil, har Landbruget glemt at betale ordentlige Arbejds lønninger. Saa kan man meget let i Øjeblikket, hvor Evnen ikke er til Stede, bedyre sin gode Villie, men sin manglende Evne.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Clausager har Ordet for en kort Bemærkning.

Clausager: Det ærede Medlem Hr. Levinsen har vist Ret i, at der i Øjeblikket i Landbruget er en Bevægelse for at spare paa Arbejdskraften, og at der derfor er ved at opstaa noget mere Arbejdsløshed paa Landet, end der har været før, og det er vist temmelig givet, at det hænger sammen med det bestemte Forhold, at Landbruget sælger sine Produkter til en Pris, der ligger ved ca. Halvdelen af den Pris, man giver for de Varer, man skal have herhjemme, og de Ydelser, man skal betale herhjemme.

Dér ligger Hunden begravet, det er der ingen Tvivl om, og derfor vil jeg til det ærede Medlem Hr. Levinsen, som jeg slet ikke vil polemisere imod her, blot sige dette, at hvis han vilde virke for, at Landarbejderne kunde faa en bedre Stilling, saa tror jeg, han skulde begynde dér, at han skulde hjælpe Landbruget til at faa erhvervsmæssig Ligestilling med de andre Erhverv her i Landet. Der er en Sammenhæng mellem Landarbejderne og Landbrugerne, som man ikke skal rive i Stykker, og jeg tror, at det ærede Medlem, hvis han, som sagt, vil virke for sine Arbejders forbedrede Stilling, skulde sætte ind dér, hvor ethvert retsindigt Menneske bør sætte ind: erhvervsmæssig Ligestilling for Landbruget med de andre Erhverv her i Landet. Det er den rette Vej at vælge.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen har Ordet for en kort Bemærkning.

L. D. Rasmussen: Der er ikke Skygge af Tvivl om, at hvis Landbruget i den gode Tid havde betalt en betydelig bedre Lønning, end Tilfældet var, vilde Landbruget ikke i dette Øjeblik være saa forældet, som det er,

J. C. A. Larsen: Jeg har kun et Par ganske enkelte Bemærkninger at fremsætte overfor den højtærede Minister for offentlige Arbejder angaaende en Sag, som i de sidste Dage er kommet frem i Pressen, og som har vakt en ikke ringe Opsigt i det Amt, som jeg har den Ære at repræsentere. Jeg tænker paa de Planer, som har været ret fyldigt behandlet i Dagspressen i disse Dage, om eventuel Nedlæggelse af Midtsjællandsbanen eller mulig Ophør af Persontrafikken paa denne.

Det har ikke været mig muligt i den korte Tid, efter at Meddelelsen er fremkommet, at skaffe tilvejebragt det Materiale, som jeg kunde ønske at være i Besiddelse af vedrørende denne Sag. Det synes jo, som om Finanslovbehandlingen skal føres igennem i et Tempo, som man ikke tidligere har kendt, i hvert Fald ikke i de tretten Aar, jeg har været Medlem af dette høje Ting. Jeg mindes tidligere Finanslovdebatter, hvor man fra de nuværende Regeringspartiers Side rejste stærk Kritik over Ansættelse af Aftenmøder, efter at vi havde diskuteret Finanslovsforslaget i 3 Uger. Tempoet denne Gang, mener jeg man kan kalde i højeste Grad forskelligt fra tidligere Tidens.

Jeg er derfor ude af Stand til at fremkomme med Tal til Dokumentation, men da jeg ved flere Lejligheder har deltaget i de Forhandlinger, der har været ført mellem det høje Trafikministerium og de Personer, der repræsenterede de interesserede Kommuner, angaaende de ret betydelige Beløb, som disse maatte tilskyde for at faa Banen, er jeg ikke helt ubekendt med disse Forhold.

Jeg vil for det første minde om, at den Del af Frederiksborg Amt, der ligger Vest for Roskilde Fjord, det saakaldte Hornsherred, allerede for mange Aar siden arbejdede paa at faa en Privatbane; men da Planerne om en stor Statshovedbane, der skulde gaa gennem Hornsherred og Syd paa, kom frem, indstillede man naturligvis Arbejdet paa den private Bane. Under de paafølgende Forhandlinger gik disse smaa